

Odvaha nerezignovat

Text: Mt 3:13-17

Čtení: Iz 42:1-8a

Sbor ČCE Litoměřice, 11. ledna 2025

[Videozáznam zde](#)

Milé sestry a bratři,

dnešní nedělí končí vánoční období, které jsme intenzivně prožívali. Nejdřív jsme se v době Adventu těšili, připravovali se na příchod božího zachránce do našeho světa. Jeho narození nám ohlašoval anděl slovy: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“ A my jsme se radovali ať v kostele či doma u vánočního stromku. Z jeho příchodu, z toho, že byl povolán do života jako dar všem lidem. Navzájem jsme se obdarovávali vzájemnou přízní, láskou, dárky. Toto úterý nám Ježíšovo narození připomněl svátek Zjevení Páně. Tento den dostávají dárky děti pravoslavných křesťanů. Odkazuje k návštěvě mudrců, kteří poslušni svému poslání, přichází k novorozenci do Betléma a klaní se novému Králi. V tom malém děťátku vidí potenciál. Ještě nic nedokázalo, ale něco na něm je. Dnešní neděle vánoční období uzavírá, když čteme jak Ježíš podstupuje křest a Boží hlas lidem oznamuje, že Ježíš je jím vyvolený milovaný Syn. Ve křtu se rozhoduje vstoupit do služby, využít svůj potenciál, obdarování, kterými byl obdařen, k naší záchraně a obohacení. Vánoční období se odvíjí od nadějného světla přes narození Ježíše k jeho nástupu do služby lidstvu.

Zkusme si představit, co by se stalo, kdyby na svého povolání vzdal. Kdyby nikdy ke křtu nepřišel, nezačal kázat, neskonal na kříži a nevstal z mrtvých. Byli bychom jenom ubozí pohané bez zastání. A podobně, jak bychom na tom dnes byli, kdyby to vzdali ti, kteří Ježíšovo povolání nesli dál, předávali

dalším jeho evangelium, až do dnešní doby? Kdyby nebyl nikdo, kdo by nám mohl předat naději v jeho pečující lásku, která se projevuje mezi námi lidmi navzájem?

Obraťme nyní svoji pozornost textu, který jsme četli. Vidíme v něm Ježíše, jak přichází k Janu Křtiteli, aby se nechal pokřtít. Nikde nás neruší později stále přítomné davy. Příběh začíná rozhovorem mezi Ježíšem a Janem. Důvěrným rozhovorem, ve kterém si každý z nich ujasňuje svůj vlastní postoj k nastalé situaci. Jan přemýšlí o sobě, o tom, že sám je v postavení toho, kdo je závislý na Boží pomoci. Z této pozice se necítí být hoden, aby Ježíše pokřtil, protože ten ho svou mocí mnohonásobně převyšuje. Co víc, sám cítí tíhu vlastních hříchů. Má za to, že je to naopak on, Jan, kdo potřebuje být pokřtěný od Ježíše, aby smyl své hříchy. Jako by říkal, jak já hříšný, já nedostatečný, si toto vůbec mohu dovolit.

Mám za to, že snad každý z nás, zná pocit vlastní nedostatečnosti. Člověk se odhodlává k činnosti, která překračuje běžně vykonávané úkoly, a postupně v něm roste pocit, že se do toho nemá pouštět. Říká si: „Nejsem dost dobrý.“ Znímá své hříchy a chyby, které podřývají moji schopnost věruhodně splnit daný úkol. Také vím, že mnoho úkolů a závazků jsem nesplnil. Jak bych se teď mohl zodpovědně mohl ujmout dalšího úkolu? A když se srovnám s druhými, mnohem schopnějšími a obdarovanějšími kolem sebe, co jsem já, abych se tady o něco pokoušel. Nejsem na to dost dobrý. A tak, když stojím před novou výzvou, radši se ovládnou a k žádnému dalšímu úkolu nepřihlásím.

Je chvályhodné, když si člověk vše promyslí, zváží své náklady a bezhlavě se nevrhá do nových úkolů bez odpovídajících znalostí a schopností. Obavy, jež nás chrání před takovým jednáním jsou správné. Nicméně existuje i druhý extrém, kdy člověk rezignuje na svůj vlastní růst a radši to nechá

na druhých. A to jen proto, že je vystaven nepříjemným pocitům, které nemá sílu a odvahu překonat. Jeho ruce, jeho aktivita a pomoc pak citelně schází. Potřeba aktivních lidí, a nejen v církvi, je mnohem vyšší, než je těch, kteří se cítí být dostatečně obdarováni.

Ale nemusíme se omezit jen na pracovní či dobrovolnické aktivity. Čím dál víc si všímám lidí, kteří rezignovali na snahu stát se dobrým partnerem, rodičem, přítelem či věřícím ve vztahu k Bohu. Uzavření ve svém pocitu nedostatečnosti pozorují upadající vztahy a nejsou s to se odhodlat k nějakému konkrétnímu kroku. A tím také ostatním schází. Jejich obdarování leží ladem, protože je nerozvíjí, a pomalu tak ztrácí část svého života ve vztazích, ke kterému byli povoláni. Potřebovali by povzbudit.

V našem příběhu Ježíš na Janovy výtky odpovídá slovy: „Připust' to nyní.“. V anglickém překladu „Permit it to be so now.“. Nemá potřebu přesvědčovat Jana o jeho dostatečnosti, jeho kvalitách a schopnostech. Prostě mu říká: jen to připust' a pojď' do toho. Nenech se ovlivnit svým pocitem a udělej krok. Tato uvozující věta „Připust' to nyní.“ mi přijde podobně důležitá jako „Neboj se“, jímž v Bibli často začínají svou promluvu andělé. Mohla by se stát leitmotivem našeho uvažování. Netrvej na svých obavách nebo zavedeném způsobu přemýšlení o sobě. Pro tuto chvíli si připust' jiný pohled a vykroč v jeho směru. A v dalším kroku uvidíš, zda se tvé obavy potvrdí nebo ne. Někdy to chce čas, krůček po krůčku vybudovat novou schopnost a nechat vyrůst své obdarování. Rozkvést.

Ježíšova věta pokračuje: „Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá.“. V řeckém originále nebo i kralickém překladu můžeme číst: „abychom plnili všelikou spravedlnost“. Boží spravedlnost, která v biblickém myšlení

znamená něco jiného, než jak si ji představujeme my lidé jako trest za neposlušnost. Ta boží totiž zahrnuje vztah mezi Bohem a lidmi i mezi lidmi navzájem. Jistě, znamená dělat věci transparentně podle dohodnutých pravidel. Znamená, ale také věruhodně budovat vzájemný vztah, nerezignovat na něj. To ve svém důsledku někdy může vést k tomu, že druhému odpustíme, namísto abychom prosazovali spravedlivou odplatu. Že na něj nebudeme příliš přísní nebo mu dokonce podáme pomocnou ruku. I to pro nás může být novým vykročením do neznáma, kterého se bojíme. Ale co když ten druhý zrovna teď potřebuje naše pochopení a vstřícné gesto směrem k němu?

Věříme, že Ježíš přišel, aby pomohl opět navázat a uzdravit zpřetrhaný vztah mezi Bohem a lidmi, i lidmi navzájem. Jan Křtitel mu na cestě k tomuto úkolu pomáhá, nevzpírá se a plní Ježíšovu prosbu. Pokřtí Jej jako každého jiného člověka. Dává nám tak dobrý příklad, navzdory našim pochybám dělat to, co je z Božího pohledu správné. Nerezignovat. Nenechat se ovládnout pocitem, že na nové výzvy nestačím a mohu je nechat na druhé.

Náš příběh může pokračovat i díky němu. Ježíš je při křtu uschopněn k službě nám lidem. Bůh během křtu vyhláší z nebe celému světu, že toto je jeho milovaný Syn. Abychom věděli, že na ten boj proti pocitu bezmoci i temnotám v nás i kolem nás, už nejsme sami. Že to nakonec není jen na nás, že s Ním můžeme počítat. A to i při našich opatrných krocích do nových, nám zatím neznámých oblastí v rámci naší víry, vztahů i života církve. Amen.